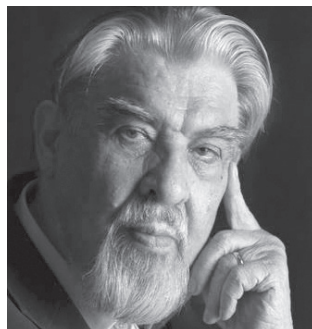

Ciril Zlobec

Poznojesenski
triptih

Pesnikova lamentacija

prof. dr. Marjeti Terčelj

Devetdeseta leta so zahrbtna leta,
boleče ujeta med spomine in pozabo.
Do korenin poznate me, gospa Marjeta,
saj zdaj celo že hranim se le s samim sabo.

Počutim se kot neškodljiv plevel ob poti;
vzcvetè, ovene brez namena in pomena.
Ni mi lahko. Ko malodušje me zaloti,
pobegnem mu v tišino svojega imena.

V njej me že čaka ubijajoči, hladen strah –
da me srce izdaja (le kako si upa!),
a ne morda, kot bi kdo mislil, iz obupa,

povsem vsakdanji strah: utrujenost v nogàh,
nenadna vrtoglavica (od kod, za vraga,
se je med drugimi še ta koketka vzela!).

Tako je pač, tolažim se, nič ne pomaga:
devetdeseta niso nič kaj prav vesela.

Ljubljana, 12. 7. 2016

Večerni sonet

*Rad bi živel dolgo,
vendar ne umrl kot starec*

(C. Z., *Za besedo časa*, iz zbirke *Nove pesmi*, 1985)

Podoba otroštva v meni se izvija
iz kaosa sanjarjenj, blodenj, zmot,
nekoč še na brezpotjih varna pot
iz sebe vase – skoraj že vizija.

Težko je biti in ne biti hkrati,
porazov s samim sabo ni me sram.
Čprav nikamor več namenjen, *Kam?*
Kam zdaj? ne bom se nehal spraševati.

Srce vse tiše bije, kdaj pa kdaj
vsegà posrka me v svoj temni ples
sem-tja in spet korak naprej, nazaj.

Sem še življenje? Tuj sam sebi, ujet
med sem in nisem? Sem pristal kje vmes?
V tem vse bolj žalostnem seštevku let?

25. 7. 2016

Cvetoči vrt

Spet je ta veter-Čas z močjo viharja
zavel skož moj nekoč cvetoči vrt
globoko v meni, brez ograj, vrtnarja,
vsem in vsakómur zaupljivo odprt.

Ah, ta naš Čas, ki vse nam sproti ruši,
da bi zapustil nam vsaj kakšno sled,
kak vzdih srca, odsev svetlobe v duši,
morda kak verz, saj veš: ljubezen spet.

Ta najina ljubezen dvoedina,
mogočna vez celo kot bolečina,
po božje ves čas vanjo sem zazrt:

*v dežju in soncu njene milosti zrahljan
do korenin; če prideš, bom cvetoči vrt;
ko prideš, z bosimi nogami stopi vanj*

in jaz bom rosa na stopalih tvojih sanj.

5. 8. 2016